

Sevad-ı Azam ne değildir?

Tire'den Refik Koyu: “Sevad-ı azam nedir? Ne değildir? Siyasî tercihler sevad-ı azam kavramına girer mi?”

Sevad-ı azam ümmet ekseriyetinin hakta, hukukta, adalette, ahlâkta, salih amellerde ve doğruluğu şüphe götürmeyen meselelerde birleşmesidir. Yalanda, hilede, nifakta, tefrikada, fitnede, dünyevî işlerde ve şahsî menfaatlerde birleşmesi değildir.

Meselâ bir partinin aldığı oy oranı yüzde 50’de, 60’da, 90’da olsa, bu sevad-ı azamı ifade etmez.

Çünkü partiler dünyevî, beşerî ve arzî teşekküllerdir. Keza insanların oy verme gerekçeleri farklıdır. Hizmet anlayışının yanı sıra fikir, menfaat, korku, baskı, tarafgirlik, karizmatik yapılar tercihlerde etken sebeplerdir. Ve bu tercihler konjonktürel, değişkendir.

Meselâ 12 Eylül Anayasasına oy veren yüzde 92’ye sevad-ı azam dersek batıl bir tevile sapmış oluruz.

Bediüzzaman’ın Siyasi Duruşu

Bediüzzaman bir siyasetçi değildir, siyasî parti kurmamıştır, talebelerine kurma izni vermemiştir, İslâmiyet veya Risale-i Nur adına siyasete girmeyi asla tasvip etmemiştir.

Peki, Bediüzzaman’ın siyasî bir duruşu yok mudur?

Vardır! Hem de çok nettir!

Vazifesinin üç boyutundan birini bu siyasî duruşu temsil ediyor. Bediüzzaman’ın, Hz. Hüseyin’den (ra) gelen manevî bir irsiyetle Üçüncü Said döneminde siyasete yön verici tahşidat yaptığını görüyoruz.

Bediüzzaman’ın bu siyasî duruşu konjonktürel bir duruş değildi.

Bir büyük vazifenin önemli bir boyutu idi.

Hz. Hüseyin’in (ra) Yezid’e karşı savunduğu ve şehit olduğu hürriyet-i şer’iye dâvâsı

işte tam da bu idi:

Bediüzzaman bu davaya hamildir.

Dolayısıyla Nurcular, siyasî noktada Bediüzzaman'ın Üçüncü Said döneminin müdafileri ve takipçileridirler. Aktif siyasete girmezler. Ancak siyasette hürriyet-i şer'iyeyi, yani gerçek demokrasiyi hâkim kılan bir yaklaşımı savunurlar ve desteklerler.

Yol İrşattan Geçiyor

Siyaset, vatan ve millet hesabına bir hizmet kurumudur. Siyasetçi milletin hâkimi değil, hadimidir.

Siyaset, halka bir ideoloji empoze etmemeli; bilâkis halkın inandıklarına hizmet etmeli ve halk tarafından denetlenmeyi kabul etmelidir.

Bediüzzaman'ın başlangıçta hürriyet-i şer'ie, meşrûtiyet-i meşrûa, daha sonra cumhuriyet, Üçüncü Said döneminde de demokratlık dediği siyasî duruşunun en temel karakteri işte budur.

Hilâfetin de karakteri budur ve ilk otuz yıllık dönemde böyle uygulanmıştır.

Siyaset eğer belli bir rejimi, ideolojiyi ve inancı empoze etme ve hâkim kılma adına yapılırsa... İşte bu siyaset, tarafgirine melek, muhalifine şeytan dedirtir. Dini dahi kendisine alet eder. Müstebittir, hürriyet-i şer'ie ile ilgisi yoktur.

Oysa din umumun malıdır. Siyasete hapsedilmez.

Bediüzzaman'a göre yol irşattan geçiyor. Halk irşad edilmelidir.

Kurtuluş siyaset topuzunda değil, nur gösteren manevî hizmetlerde. Siyaseti de, tamamıyla, o nura hizmetkâr kılacak stratejilerde.

Yoksa dini bir partinin tekeline alıp, kavi bir ekseriyeti o nurdan mahrum etmekte değil.